అవతారమూ

పంచానన తీర్థులు స్ఫురద్రూపి, మంత్రబలమూ, పరమార్థజ్ఞానమూ, శాస్త్ర పాండిత్యమూ, వున్న మనిషివలె కనపడతాడు. తాటిపర్తికి యెక్కణ్ణించి వచ్చాడో తెలీదు. ఆవూరి మహాదాత, స్థితిపరుడు, రామచంద్రరావుగారు యీయన్ని రైల్లో కలుసుకొని, ఆయన సంభాషణకీ ప్రజ్ఞకీ సంతోషించి తన యింటికి ఆహ్వానించాడు. తీర్థులుగారి శక్తివల్ల రామచంద్రరావుగారికి లేక లేక చక్కని కొడుకు పుట్టాడు. ఆయన వదినగారు ఏదో మంత్రోపదేశమయింది. ఆయన మేనల్లుడికి క్షయ కుదిరింది. ఆయన అన్నకొడుకు బ్రహ్మసమాజం వొదిలాడు. ఇదిగాక వూళ్ళో అనేకమంది ఆయనవల్ల అనేక వుపకారాల్ని పొందారు. దెయ్యాలు పట్టినవాళ్ళకి నయం చేశాడు. కొందరికి పని, దారిద్ర్యం వొదిలించాడు. దేవీ వుపాసన, అర్ధరాత్రులు కుంకుమపూజ, బ్రాహ్మణ సంతర్పణ, నిరంతర వేదాధ్యయనం, జరుగుతూవుంటాయి ఆ ఇంట్లో. మొత్తానికి యీయన మూలాన వూరు మేలుకుంది. మధ్యాహ్నం పురాణంచెప్పడం, భగవద్గీతలు ఉపన్యసించడం, సూర్యనమస్కారాలు చేయించడంవల్ల అందరికీ పొద్దుపోతోంది. ఆ వూళ్ళోనే, ఆ ఇంట్లోనే స్థిరపడ్డాడు. ఏ వ్యాధివచ్చినా, అమ్మవారొచ్చినా, వానలు లేకపోయినా జపాలుచేసి నయంచేసేవాడు. అందరిమీదా దయ. ఒక్క దురభ్యాసం, దుర్గుణం లేదు ఆయనలో.

అందరికీ, ఆయనమీద అమితమైన భక్తి, ప్రేమ. ముఖ్యంగా స్త్రీలకు, అందులో వితంతువులకి. మొగవాళ్ళకి అయన్ని చూస్తే అతిభయం. ముఖ్యంగా వర్తకులకి, ఆయన్ని దిరించడమన్నా, ఆయన్ని గురించి రహస్యంగా నన్నా సరే తిరస్కారంగా మాట్లాడమన్నా అందరికీ భయం. రామచంద్రరావుగారిని బాకీ అడగవచ్చిన బెంగుళూరి వర్తకులు తండ్రీ కొడుకూ కూడా, ఎవరికీ అర్థంకాని జబ్బుతో, పదిహేనురోజుల్లో ఒకరి తరువాత ఒకరు చచ్చారు. ఆయన పూజలకి మాని 'సప్లై' చేసే సుబ్బయ్య దబ్బిమ్మని అడిగినవారంలో, కాళ్ళమీద పుండులేచి నడవలేక పోయినాడు. పదిరోజుల్లో

పెళ్ళాం తురకాడితో లేచిపోయింది. ఆ దెబ్బతో తీర్థులు ఆవూరికి చక్రవర్తి ఐనాడు. అడక్కుండానే అన్నీ తయారుగా యిస్తారు. ధాన్యం, పాలు, బట్టలు, అన్నీ !

తీర్థులు కాబట్టి సరిపోయిందిగాని, యింకొకరే ఐతే, యీ ఆడవాళ్లు మధ్యాహ్నం మొదలు, రాత్రిదాకా ఆ యింటోనూ, గుళ్ళోనూ వుండడమూ, వొచ్చేవాళ్ళూ పొయ్యేవాళ్ళూ, పూజలకీ, భజనలకీ, సహాయంచేసే వాళ్ళూ ఆయనకి వుపచారం చేసేవాళ్ళూ యిదంతా పెద్ద 'స్కాండల్' ఐ వుండును. అనుమానా లెక్కువవును. కాని నోరెత్తడానికి, మనసులో నన్నా అనుమాన పడడానికి హడల్. ఇంటిదగ్గిర తిండి సరిగా దొరక్క అవస్థపడే మొగాళ్లు నోరెత్తి ఏమీ అనలేరు భార్యల్ని. ఆ వూళ్లో ప్రతి ఆడదీ, రోజు కొకసారన్నా తీర్థులుగారిదర్శనం చేసుకుతీరుతుంది. ఎవరన్నా రాకపోయినారా, ఏం దుర్గమ్మగారు రాలేదు, అంటాడు. అంతే, అరగంటలో దుర్గమ్మగారు వొచ్చి పాదాలకు సాష్టాంగపడి, కారణం చెప్పుకుంటుంది. అట్లా వెలిగింది ఆయనప్రభ. ఆయన 'తల్లీ' అంటే, 'దేవీ' ఊ అంటుందని పుకారు. ఆయన దేవినితప్ప తక్కిన స్త్రీలందర్నీ 'ఏమే' అంటాడు. ఎవరూ ఆగ్రహించరు.

తీర్థులుగారి శిష్యకోటిలో ప్రముఖురాలు పున్నమ్మ. ఆమె సాత్వికురాలు. బాలవితంతువు. పదహారేళ్ళది. కలరాతో అవసానదశయందున్న ఆమెకి గతియైన అన్నక్కి ప్రాణదానం చేశాడు తీర్థులు. పదోయేట వితంతువైనప్పట్నించి, ఆమె యవ్వన సౌందర్యం యెటువంటి చిక్కుల్లోకి ఆమెనీడుస్తుందో అని భయపడి యోచించి, శ్రమపడి, ఆమెను పురాణాల్లోనూ, గౌరీభక్తిలోనూ, పూజల్లో, సంస్కృత వేదాంతాల్లో పెంచారు. పున్నమ్మకి జీవితంమీద యింకా విరక్తికలగాలని తీర్థులదగ్గిరికి బోధనకై ప్రవేశపెట్టారు. తీర్థుల రూపవిలాసాల్నూ, ధీరత్వమూ, శక్తిజ్ఞానాలు, ఔన్నత్యమూ, పున్నమ్మ లేత హృదయాన్ని దిగ్భ్రమ నొత్తించాయి. ఆమెది చిన్న శరీరం. ఆమెరంగూ, నల్లని పెద్దజుట్టూ, రవికలేని పమిటలోంచి కనపడే బిగువు బుజాలూ ఆమెకి చాలా అందాన్నిచ్చాయి. తాను చిన్నప్పట్నించి ఆరాధించే దైవం తీర్థుల్లో ఆవిర్భవించాడు పున్నమ్మకి. ఆయనకోసం ప్రాణ

మివ్వడం ఒక గొప్పకాదు ఆమెకు. ప్రొద్దున్నే వెళ్ళి దినమల్లా ఆయన సేవలో గడిపి, రాత్రి ఆయన పడుకుంటేగాని యింటికి రాదు. తీర్థులగారేం చేస్తున్నారని అడగడానికిగాని, ఆయన అనుగ్రహాన్ని సంపాయించడానికిగాని ముందు పున్నమ్మగారిని సమీపించాలి. ఎవరికీ వుపదేశించని రహస్య మంత్రాన్ని వేదాంత రహస్యాన్ని ఆమెకి వుపదేశించాడని చెప్పుకుంటున్నారు ప్రజలు. పున్నమ్మ యిప్పుడు ఒక్కనిమిషం తావళం తిప్పడం మానదు. ఎప్పుడూ కళ్ళు ధ్యానంలో రెప్పలు వాల్చివుంటాయి. వృధాగా ఒక్కమాట మాట్లాడదు. ప్రతినిమిషమూ ఈశ్వరనామముచ్చరిస్తో వుంటుంది. అంత చిన్నపిల్ల ముఖంలో ఆ దివ్యతేజం చూసి అందరికీ అద్భుతంగా వుంది. ఆమె మీద పూజ్యభావం హెచ్చయింది.

ఒకరోజు యెండాకాలపు రాత్రి పున్నమ్మ తీర్థులకి కాళ్ళు పిసుకుతోంది. అర్థరాత్రయింది. ఎవరూ లేరు. గురువు కళ్ళు మూశాడు. ఇంక యింటికి వెళ్ళవొచ్చనుకుంటోంది పున్నమ్మ. తీర్థులు చప్పున వొణకడం ప్రారంభించాడు. ఎన్నడూ జబ్బెరగని ఆయనికి యీజబ్బేమని పున్నమ్మ చాలా భయపడ్డది. ఈ జాడ్యాలకూ, బాధలకూ అతీతు డనుకుంది ఆయన.

"చలి, చలి, శాలువకప్పు."

శాలువలేదు అక్కడ.

"ఏదో వొకటి కప్పు, తొరగా!"

తీసుకురావడానికి వెళ్ళబోతోంది.

"వెళ్ళకు. ఒక్కనిమిషం ఆగలేను కప్పు ఏదోఒకటి."

"ఏంలేదు."

"తొరగా."

"ఎవరన్నా పిలుస్తా."

"వొద్దు తొరగా."

"ఏంలేదు"

"నీజుట్టు కప్పు."

దగ్గరకు వెళ్ళింది. ముడివూడదీసి ఆ పెద్ద జుట్టును విదిలించి కప్పుకున్నాడు.

"హాయి! హాయి! అమ్మా బావుంది...బావుంది...యింకా చలి... అబ్బా దగ్గిరికి...యింకా దగ్గిరికి, నీ జుట్టులో నీవొంటో యెంత వేడుందో! ఎంతచలి, ఎంతచలి, యింకా దగ్గిరిగా!"

పున్నమ్మకి ఆశ్చర్యంగావుంది.

దగ్గిరికి లాక్కుంటున్నాడు. మెల్లిగా ఆమె నంతా ఆక్రమించుకుంటున్నాడు. వూరికే వొణుకుతాడు. పున్నమ్మ ఏ పురుషుణ్ణి అంతవరకు తాకలేదు. ఆమెకు స్పష్టంగా తెలీదు పురుష సంబంధమంటే ఏమిటో. ఆమె కసలు ఆ వాంఛ యెన్నడూ ప్రారంభించలేదు. కొంతసేపు చూసింది. తీరుల చెయ్యి ఆ వొణుకులో యిటూ అటూ ఆమెశరీరంలో కదులుతోంది. పున్నమ్మకి అది సహజంగా తోచలేదు. ఏదోగానికీ అది చిన్వంగా కనపడదు. లేచి వెళ్లిపోవాలనివుంది. అసహ్యం సహజంగా కలుగుతోంది. కాని అమితమైన భయం. కోపమొస్తే అయనకి తానేమౌతుంది? ఏదేవతనో తనమీదికి పంపితే? శపిస్తే? కొంచెంసేపుండి—

"పెడతాను, యింకె పచ్చడం తెస్తాను" అంది.

"ఊఁ, మాట్లాడకు నేను దేవిని. ఉగ్రస్వరూపిణిని. నీవు నాభక్తురాలివి. నిన్నావహిస్తున్నాను. నేనే నువ్వు నువ్వే నేను. బిడ్డా, ఏమీ—విను, నీభక్తికి మెచ్చాను. నీలో ప్రవేశిస్తున్నాను. నాశక్తి నీలోపల ప్రవేశిస్తోంది. నాదివ్యశక్తి - నీవొళ్లంతా వొణుకుతుంది, గగుర్పొడుస్తుంది. చెప్పలేని ఆనందం కలుగుతుంది. నాదివ్యస్వరూపం నువ్వు చూడలేవు. కళ్లుపోతాయి. మూసుకో. కళ్లు మూసుకో—"

అబ్బా యిదేమిటి? యిట్లా చేస్తున్నాడు? వొళ్ళంతా నీవసైపోతోంది. తనని ఊపిరాడకుండా అదుముతున్నాడు.

"వుండండి—స్వామీ—నన్నొదలండి."

"స్వామి ఎవరు? మాట్లాడకు. చచ్చిపోతావు. పాపం! భస్మమైపోతావు. కదలకు అయిపోయింది. వుండు—నేను యీశ్వరిని. నాజ్యోతి నీలో ప్రవేశించింది. ధన్యురాలివైనావు."

కళ్లుమూసుకుంది. అతని వూపిరి అతితీక్ష్ణంగా ఆమె మొహానికి తగులుతోంది. "ఏం జరిగినా, ఏమైనాసరే కదలకు. కదిలావా, తల

సహస్ర........నేను మంత్రస్వరూపిణిని. మహామంత్రంలో వున్నాను."
ఆమె కదలలేదు.

తెల్లవారికట్ల మూడింటిదాకా చలి ఆగలేదు, తీర్థులకి.

రెండు నెల్లయింది.

ఒకనాడు మధ్యాహ్నం పున్నమ్మ శిరసువంచి భక్తితో "నాకు మందుకావాలి" అంది నమ్రతగా.

"ఎందుకు?"

"ప్రొద్దున్నే వాంతులుగా వున్నాయి"

"ఓహో! సరే నయంచేసాను"

ఆనాటినించి ప్రతిదినమూ తీర్థులు ఏవో గొప్పగొప్ప మందులు తయారు చేసి యిచ్చాడు—కాని డోకులు మాత్రం కట్టవేలేదు. "ఈ మందుతో యిల్లాంటి డోకులు ఎన్నో కట్టించాను. కాని నీదేహం చాలా విచిత్రంగా వుంది. ఇంక లాభం లేదు. ఇవి కట్టేడోకులు కావు. మంత్రమో తంత్రమో ప్రయోగించాలి" అన్నాడు.

మూడునెల్లయింది. పున్నమ్మకళ్ళు యింకా అంతర్ముఖములైనాయి. ఆమె చంపలు యింకా పాలిపోయినాయి. ఆమె మాటలు యింకా తక్కువైనాయి. ఆమె సేవలు యింకా పొద్దుపోతున్నాయి.

తీర్థులు ఆవర్షాకాలం యజ్ఞం మొదలుపెట్టాడు. అగ్నిగుండము ముందు ఆయన కూర్చొని వున్నాడు. వందమంది బ్రాహ్మలు మంత్రాలు చదువుతున్నారు. పున్నమ్మ సామగ్రులు అందిస్తోంది. ఊరంతా ఆహ్వానింపబడ్డారు. తీర్థులులేచి యిట్లా మాట్లాడాడు "ఒక గొప్పవిశేషం. యీదేశానికి, యీదేశానికే కాదు, లోకానికంతా మంగళకరమైన వార్త నేనుమీకు చెప్పబోతున్నాను. ఈ కాటిపుర్రు ఈశ్వరుడిచేత అనుగ్రహింపబడ్డది. ఈ ప్రజలందరూ ధన్యులు. ఇంత పుణ్యక్షేత్రం కావడంచేతనే యీశ్వరుడు నన్నిక్కడికి పంపినట్టున్నాడు. ఈవూరి నామం యింకా లోకమంతా మోగబోతోంది, నిన్నరాత్రి రెండు గంటలప్పుడు ఒక పెద్ద వెలుగు బంగారుతేజము బంగారు మెత్తదనము కలది ఆకాశంమీదనించి బైలుదేరి మెల్లిగా క్రమంగా భూమి మీదికి దిగింది. నేను చూస్తోనే

వున్నాను. అంతవరకు నాకు నిద్ర పట్టించనేలేదు. నా హృదయంలో అద్భుతమైన భక్తి వుద్భవించింది. దేవతలు నిస్వనము లూదారు. పువ్వు వర్షం కురిపించింది. మునులు కీర్తనలు పాడారు. అవన్నీ మీకు వినపడవు. ఆ తేజస్సు భూగోళముపైని ఒక్క నిమిషమునిలిచి వెతికి, మనదేశంవేపు తిరిగి, మనవూళ్లో ప్రవేశించింది. ఏదో అవతార ప్రారంభమని నాకు తెలియనే తెలుసు. ఈ తాటిపత్రులో యేగర్భంలోనో యీశ్వర తేజస్సు అవతారమెత్తిందని స్పష్టమయింది. కాని యీ అవతారం అవసరమేమని యోచిస్తూ నిద్రపోయినాను. కన్నులు మూయగానే నాముందు శ్వేతాంబర ధరుడు, రక్తనేత్రుడు, దయాప్రపూర్ణుడైన దేవదూత దివ్యతేజస్సుతో వెలుగులో, నిలబడి యిట్లా అన్నాడు. "వత్సా! యిందాకటి వెలుగును నువ్వు చూసేవుంటావు. దాన్ని రహస్యాన్ని నీకు తెలపడానికై నేను పంపబడ్డాను. ఆ దివ్యతేజస్సొక మనుష్య గర్భాన ప్రవేశించబోతోంది. దానిని కాపాడవలసిన విధినీపైన నిర్ణయింపబడ్డది. నీ తరువాత పుణ్యాత్ములైన యీ పవిత్రక్షేత్రపు ప్రజలపైనవుంది. ఈ అవతారానికి కారణము విను. పురుషధర్మం చెడ్డదా, లోకానికి ఆపదలేదు. కాని గృహిణి, మాత, యైన స్త్రీ శీలం చెడిందా ప్రపంచం మొదలంటు నాశనమే. కలిపురుషుడు పురుషున్ని ఆక్రమించాడు, ధ్వంసం చేశాడు, పరిక్రమించాడు. ఇప్పుడు స్త్రీలని కదిల్చాడు. ఈనాడు స్త్రీల ధర్మాన్ని ఆచారాన్ని నాశనానికై బద్ధకంకణుడైనాడు. అతని అధికారం సాగిందా, యింక ప్రపంచ వినాశమే! ఆ ఆపదనించి లోకాన్నుద్ధరించడానికే యీఅవతార మవసరమయింది. ఎంతో బలవంతంమీద తన అర్ధాంగిని, పార్వతిని, కొంతకాలము యెడబాసి వుండడానికి మంగళమూర్తి పరమేశ్వరు డంగీకరించాడు. సమస్త దేశాలలో పవిత్రదేశమూ, కర్మభూమియైన యీ భారత స్త్రీధర్మ పునరుద్ధారణకై, విరివిగా వ్యాపిస్తున్న యీ పునర్వివాహ, విద్యాది మహాపాతక విధ్వంసనానికై అంబ అవతారమెత్తుతుంది. మహిషాసుర మర్దని సంహారక్రియ మర్దని కాబోవుతున్నది. ప్రాముఖ్యంగా స్త్రీ పాతివ్రత్యానికి మూలవిరాట్టగు వితంతువుల నుద్ధరింపబూనిన పార్వతి వితంతుగర్భాన్నే జన్మకెత్తి పురుషుడి నిమిత్తం లేకుండానే తాను ప్రవేశించి, అవతారమెత్త తలంచుకున్నది.

రేపు రాత్రి గర్భప్రవేశము, నవమాసములు కాలాతీతముగనుక, షణ్మాసాల లోనే ఆమె భూపతనము కాదలుచుకున్నది. ఈ పుణ్యక్షేత్రంలోని వితంతు వర్గంలో ఒకరిని దీక్షాపరురాలిని ప్రత్యేకించి నీవు చూచినట్టయితే, ఆమెలో ప్రవేశింప ఆ జ్యోతి పూనుకున్నది" అని చెప్పి అంతర్ధానమైనాడు.

"ఎవరు ఆ అనుగ్రహానికి పాత్రులో, మీలో ఎవరో, నిర్ణయించండి. కాని ఒకటి మరచిపోకూడదు. ఆమె వితంతువై వుండాలి. ఇంతవరకు ఏ పురుషస్పర్శను ఎరిగివుండకూడదు. ఈ విషయమై ఏమాత్రము దోషమున్నా ఆ జ్యోతి భగ్గున నిలువునా మనిషిని కాలుస్తుంది. "ఎవరు యోగ్యులో వారే అగ్గిగుండాని కెదురుగా నిలబడండి" అన్నాడు. సభంతా నిశ్శబ్దం. ఎవరూ ముందుకురాలేదు. "ఎవరూ! ఒక్కరూ, లేరా?" అన్నాడు.

ఎవరూ లేరా, యీ పుణ్యక్షేత్రంలో ?

బాల వితంతువులను వెతుకుతున్నాయి, సభికుల కళ్లు.

"ఎవరూ రాకపోతే,—"

అంటూ క్రిందికివాల్చిన కళ్లతో, వొణుకుతున్న పెదవులతో మెల్లిగా వచ్చి నుంచుంది. పున్నమ్మ.

పున్నమ్మనిచూచి అందరూ ఆనందపరవశులైనారు. ''ఈనాటినించి ఆర్నెల్లవరకు నీ వీశ్వరపత్నివి, సుమంగలివి, ధన్యురాలవు." అని తానే కుంకుమను ఆమె నొసట పెట్టాడు. పూలదండలు వేశాడు.

ఆ రోజునించి పున్నమ్మ పూర్తిగా ముత్తయిదువేషం ధరించింది. ఆ పుణ్యవేషం ఆమెకి క్రొత్త అందాన్నిచ్చింది. ఆ ఆర్నెల్లు ఆమెని మధ్య కూర్చోబెట్టి భజనలు, పూజలూ, నమస్కారాలూ, నైవేద్యాలూ, ఎగిరిపోతున్నాయి. ఈ వార్త వ్యాపించి అనేక ప్రదేశాలనించి ప్రజలువచ్చి చూచి పోతున్నారు. విచిత్రంగా ఆమెకి గర్భచిన్నాలన్నీ కలిగాయి. తీర్థులు కూడా ఆమెకి నమస్కారాలూ, పూజలు సాగించారు. తనకి చాకిరీ చెయ్యనీడు. తన శుశ్రూషకి రాత్రులు వుండనీడు. రోజూ అందర్నీ కూచోబెట్టి, ఆ అవతారకన్య చెయ్యగల ఘనకార్యాలనూ, పునరుద్ధరణనూ గురించి పెద్ద వుపన్యాసాలిస్తున్నాడు. త్రిలోకాలూ సంతోషిస్తున్నాయనీ, దేవతలు

మంగళహారతులతో వొచ్చిపోతున్నారనీ, పూలవర్షాలు కురుస్తున్నాయనీ; కాని అవిశ్వాసకులు ప్రబలం కావడంచేతా, మ్లేచ్ఛప్రభుత్వం కావడం చాతా, ఆ వుత్సవాలన్నీ ప్రజల కంటబడేటట్టు చెయ్యటం లేదన్నాడు.

ఆఖరికి తీర్థులు చెప్పినట్లు ఆరో నెలకూడా నిండకుండానే నొప్పులు వచ్చాయి. ఈ వార్త వ్యాపించగానే చుట్టుప్రక్కల ప్రజలందరూ వేల కొలది పోగనారు. ఒకటే భజనలు, ప్రార్థనలు, వీలైనంతమంది స్త్రీలు గదిలోపల చేరారు. నాలుగు గంటలు శ్రమపడ్డతరవాత "ఉదయించింది ఉదయించింద"న్నారు ఉత్పాతాలు జరుగుతాయో, యేలోక శుభసూచకాలు కలుగుతాయో, తమ కళ్లు భరించగలవో లేదో అని అందరూ కళ్ళు మూసుకున్నారు. ఎంతకాలం కళ్ళుమూసుక్కున్నా యేమీ జరగలేదు. కళ్ళు తెరిచారు. గదిలో వాళ్లు బిడ్డనిచూపరు, మాట్లాడరు.

చివరికి తీర్థులువొచ్చి—

"నాకు తెలీకండా దేవికి ఏదో అపచారం జరిగింది. కనక అవతారం వుపసంహరించుకుంది. జపంచేసి కనుక్కొని చెపుతాను" అని మళ్ళీ కన పళ్ళేదు. ఆ వూళ్ళో చివరికి పుట్టినపిల్లని చూస్తే కదలడంలేదు. దానికి మొహమంతా గుంటలు, ఎవరో డాక్టరొకడుండి—'యిది సిఫిలిస్' పిల్లరా" అన్నాడు.